

Народилася у с. Червона Кам'янка
Олександрійського району
Кіровоградської області у родині
педагогів. Закінчила у 2001 році
школу і вступила на філологічний
факультет КДПУ ім. В. Винниченка,
який закінчила у 2006-му році
із відзнакою. Протягом навчання була
старостою літературної студії «Обрій»,
друкувалася в «Університетському
меридіані», брала участь у літератур-
них конкурсах. У 2007-2011 рр. —
навчалася в аспірантурі при кафедрі
української літератури КДПУ ім. Вин-
ниченка. Зараз займається
створенням вінтажного мережива
для інтер'єрів.

Ольга Застеба

* * *

Пахнуть пальчики цитринами-цукатами...
Розсипає грудень настроїв. Зимно...
Чи хотіли б наново програти,
Що пропало в суєті нестримній?!
День усміхнений думки голубить...
Зігріває-тішить чашка чаю...
Як же жить, коли ніхто не любить,
Втомлених з дороги не стрічає...
Обране рандомно щастя іншим...
Глядачі ми в 3-D кінозалі...
Записати б встигнути ці вірші,
Доки нас на вихід не позвали.

* * *

Не ляга жодне слово в рядок...
Суєта навкруги новорічна...
Ти застиг, не завершивши крок.
Ти — гімнастка, життя твоє — стрічка.
Вичакловуєш вдома глінтвейн.
Зазираєш в майбутнє спіралі...
Іще день, іще день, іще день...
Все життя наче печворк Каваллі.

* * *

Зім'ятий день. У сонця перевтома.
Лежить земля у пасмурних дощах.
Застигло все. Навколо монохромі.
А ти летиш! Ти дикий, наче птах.

Ірисові сніги прийдуть уже ось скоро!
Розплавлена печаль, як іскорка, згорить.
Мій кароокий сум прийшов в недобру пору...
Але це мить. Одна сторука мить.

* * *

Йде снігопад — одна сніжинка в день...
Перебирає в'яло час хвилини-чотки...
Повальна медитація земель
Під вітрові фальшиві нотки.

Стриже невміло будень кольори...
Емоції людей укрили горя в'язі.
Заплющи очі й все перетвори
У диво поза межами фантазій!

* * *

Розмалюю думки, як засніжені вікна — зима.
Без жалю все сумне просто-напросто витру:
Лише хукну й печаль розпливеться донизу сама.
От і добре, за неї нікому не прикро.

Наготую собі цілий полк кольорів-акварельок.
Ну не гоже так жити, балансуючи між
Чорно-білих крапок, безіменних пустельок....
Заблукаю у диві! Це точно не гірш.

* * *

У життя безстрокова акція.
Потрапляєш під неї як в зливу:
Ти для когось лишень декорація,
А раніше ж була важлива.

Астрономія тут не пахне —
Ти не сонце, не зірка з неба.
Знов розіп'ята, розпанахана
Відкриттям цим зміїно-ганебним.

Враз доросла стаєш і мудра,
Проживаєш і дибаєш далі.
А що буде, як раптом в грудні
Не закрутяться знову спіралі?!